

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Jarosław Matras

w sprawie **A. P.**

skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 16 września 2021 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2021 r., III KO 42/21, o

odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania,

wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 545 § 3 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2021 r., III KO 42/21, Sąd Najwyższy odmówił – na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. – przyjęcia wniosku A. P. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt II AKa [...], wobec jego oczywistej bezzasadności i zwolnił jednocześnie skazanego od kosztów sądowych postępowania wznowieniowego, którymi obciążył Skarb Państwa. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał, że przedstawione w treści wniosku o wznowienie okoliczności nie wypełniły przesłanek o których mowa w art. 540 § 1

pkt 2 k.p.k., ponieważ stanowiły już przedmiot badania przez Sąd Najwyższy w sprawach zainicjowanych złożonymi wcześniej przez skazanego wnioskami o wznowienie postępowania (sygn. akt: III KO 78/16 i III KO 32/18). Ponadto, jak dalej uargumentował Sąd Najwyższy, opisane przez skazanego okoliczności nie stanowią nowych faktów lub dowodów w myśl przywołanego wcześniej przepisu.

Skazany A. P. z zachowaniem terminu ustawowego zaskarżył wskazane wyżej postanowienie. W uzasadnieniu swojego zażalenia po raz kolejny podniósł, że śmierć pokrzywdzonego w sprawie, w której został skazany prawomocnym wyrokiem, stanowi wynik nieprawidłowego postępowania ratowników medycznych, którzy podjęli próbę reanimowania pokrzywdzonego. Nadto skarżący zwrócił uwagę, że spełnił warunki do zastosowania wobec niego instytucji warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie nie mogło skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia z powodów wskazanych w jego treści, ponieważ skarżący we wniesionym środku odwoławczym nie przedstawił żadnych argumentów, które pozwoliłyby na uznanie, że zaskarżona decyzja procesowa Sądu Najwyższego jest błędna, została wydana z naruszeniem prawa, czy też w jej treści zignorowano argumentację skazanego przedstawioną w uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania.

W zażaleniu została jedynie powtórzona i rozwinięta ta sama argumentacja, którą przeanalizowano zarówno w zaskarżonym postanowieniu, jak i w ramach wcześniejszych postępowań w Sądzie Najwyższym zainicjowanych przez skazanego.

Jak już wskazywano skazanemu w uprzednio wydanych postanowieniach, brak podstaw, by dokonywać w trakcie postępowania o wznowienie postępowania ponownej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, a do tego w rzeczywistości sprowadza się jego postulat ponownej oceny opinii biegłych co do przyczyn zgonu pokrzywdzonego.

Mając zatem na względzie wyłącznie subiektywne przekonanie skazanego o nieprawidłowości w zakresie oceny materiału dowodowego dokonanej przez sądy obu instancji oraz o wadach dokonanych na jego podstawie ustaleń faktycznych powtórzyć jedynie należy, że nie mogą one stanowić podstawy do wznowienia

postępowania podobnie jak zawarte w zażaleniu dywagacje A. P. odnośnie osoby R. J. i R. P., będące przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w ramach postępowania zainicjowanego kasacją obrońcy skazanego, która oddalona została jako oczywiście bezzasadna postanowieniem z dnia 11 marca 2015 r., III KK 31/15.

Warunki bowiem wznowienia postępowania karnego zostały dokładnie opisane w ustawie karnoprocesowej, a okoliczności wskazywane przez skarżącego, do których odwołuje się w treści swoich pism, żadnej z tych przesłanek wznowieniowych nie wypełniają. W szczególności nie wskazuje on, aby w sprawie ujawniły się jakieś nowe dowody lub fakty, których nie mógł przedstawić w toku postępowań przed sądami obu instancji, a w konsekwencji nieznanych tym właśnie sądom rozpoznającym sprawę.

Wnioskodawca w uzasadnieniu swego zażalenia podniósł również, że spełnia on przesłanki do zastosowania instytucji warunkowego zwolnienia z odbywania reszty kary pozbawienia wolności, który to argument w istocie swej nie przedstawia żadnej wartości w kontekście rozpoznawania zażalenia na zaskarżone postanowienie. Na marginesie czynionych w tej części rozważań dodać jedynie trzeba, że wniosek o warunkowe zwolnienie z odbywania reszty kary pozbawienia wolności winien zostać złożony do sądu penitencjarnego właściwego dla miejsca osadzenia skazanego, a wszystkie warunki niezbędne do orzeczenia o zastosowaniu tego środka probacyjnego podlegają każdorazowo ocenie właśnie tego Sądu a nie sądu wznowieniowego.

Wobec powyższego, że nie budzi wątpliwości trafność postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2021 r., którego prawidłowości argumentacja zawarta w zażaleniu w żadnym stopniu nie podważyła, należało orzec jak w części dyspozytywnej.